Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламации неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністрации „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 106. Недѣля 12 (24) Мая 1891. Рôкъ I.

До чого то доведе?

Не дуже то мила рѣчь, доторкатись заєдно болючихъ ранъ на власнôмъ орґанізмѣ, але иногдѣ того конче потреба, коли хочемо, щобы зъ ранъ тыхъ выйшла вся гниль и орґанізмъ нашь скорше подужавъ. Тожь коли зновъ хочемо порушити справу, котрои мы вже кôлька разôвъ доторкнули ся, то робимо се певно не зъ приємности и не зъ охоты заходити зъ кимсь въ сварку або лайку, або щобы нею комусь докоряти, а лишь зъ обовязку народного зъ обовязку супротивъ рôдного краю и тои державы, котра єму дала можнôсть двигнути ся и въ котрôй мы маємо всякѝ условія, розвивати ся и користати изъ свобôдъ та правъ, якѝ она кождому зъ належачихъ до неи народôвъ запоручує.

Ото дня 7 (19) с. м. обходило у Львовѣ академічне товариство, або, якъ оно себе називає, общество „Академическій Кружокъ", ювилей свого 20-лѣтного основаня. Ну, въ тôмъ ще не було бы нѣчого злого; святкувати ювилеѣ нинѣ дуже въ модѣ, и вôльно кождому, кôлько разôвъ захоче; тôлькожь зъ симъ ювилеємъ вяжесь и маніфестація шкôдлива и небезпечна не лишь нашому народови, але нашôй святôй вѣрѣ католицкôй и нашôй Церквѣ, краєви и державѣ. Треба зважити, якихъ тенденцій придержуєсь згадане товариство, пôдъ чіимъ вплывомъ оно стоить, и куды оно въ послѣдныхъ часахъ стало зъ цѣлою енерґією прямувати. Рѣчь загально звѣстна, що згадане товариство було зъ давенъ давна розсадникомъ нашого москвофільства и що розвивалось и розвиваєсь пôдъ покровомъ „Народного Дому", тои институціи, котра пôсля волѣ Того, котрый першу поклавъ пôдъ него основу, пôсля волѣ Наймилостивѣйше намъ панующого Монарха, мала статись засновкомъ до нашого розвою народного. Куди згадане товариство прямує, и пôдъ чіимъ стоить вплывомъ, досыть буде вказати на то, що на ювилейнôмъ пирѣ єго явились такѝ люде, якъ Б. А. Дѣдицкій, дръ Иванъ Добряньскій и Марковъ, досыть навести кôлька словъ зъ бесѣды, яку выголосивъ вôдпоручникъ вѣденьскои „Буковины" п. Гойвановичь, котрый мѣжь иншими такъ сказавъ словами и выговоромъ чисто россійскимъ: „Идемъ-те братя, впередъ къ этой завѣтной цѣли! Борись „Кружокъ" за великій русскій народъ.... онъ стоитъ великаномъ на твердыхъ основаніяхъ: на одной вѣрѣ, на одномъ языкѣ..." Зъ сихъ словъ ажь надто ясно видко тенденцію згаданого товариства и знаємо, що оно въ послѣдныхъ часахъ пôдъ проводомъ людей, котрѝ чи просто зъ Петербурга и Москвы, чи черезъ Вѣдень дôстають свои инструкціи, стало енерґічно ширити въ практицѣ тои окликъ: одна вѣра (розумѣєсь, православна) и оденъ народъ (россійскій). Рѣчь очевидна, що люде котрѝ придержують ся того оклику и переводять єго въ практицѣ, не дѣлають не то не въ користь народу, єго вѣры и Церкви, не въ користь краю и державы, але противно, лишь на ихъ некористь и шкоду. Якій хосенъ може бути зъ тыхъ людей, коли они колись займутъ становища, можна собѣ легко представити; въ найлѣпшôмъ ще случаю покинуть они той край и нарôдъ, що ихъ годувавъ и пôйдуть тамъ, куды ихъ вже теперь потягає, а де не мало вже нинѣ єсть членôвъ згаданого товариства, бо отъ хочь бы лишь зъ самого Новгорода Сѣверского ажь трохъ членôвъ сего товариства: Курбасъ, Гнатевичь и Покривницкій прислали на ювылей ґратуляційнѝ телеґрами, а зъ Вильна Площанскій!

И ото на ювилей такого товариства посылає ажь 115 питомцѣвъ греко-католицкои семинаріи духовнои таке привѣтне письмо:

„Дорогіе Братья!" Не далеки отъ Васъ тѣломъ, близко зъ Вами духомъ, мысленно присутствуємъ въ Вашей средѣ и ровно радуємся нынѣшнимъ торжествомъ ювилея 20-лѣтнои годовщины существованія Вашего Общества „Академическій Кружокъ" а съ тѣмъ и праздника ювилея 20-лѣтного періода академической жизни нашей мірской интелиґенціи. „Ак. Кружокъ" всегда былъ и єсть средото-

---

25

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

Гануська закипѣла зъ гнѣву.

— Чого? — крикнула.

Уся минувшина, вôйтъ, вôйтиха и вôнъ самъ станули передъ еи очима.

— Чого чѣпаєшь ся людей? Иди, вôдки прийшовъ, бо такого крику нароблю, що цѣле село збѣгне ся!

— Ганусько! — закликавъ парень въ роспуцѣ.

— Ты мôгъ еи мати, — крикнула, — слибъ ты не бувъ ледащо та дурень! А теперь може тебе тутъ твоя мати прислала, щобы...— Не докôнчила. — Не заходи ми въ дорогу, иди ми зъ очей, бо навчу я тебе розуму, ты вôйтôвскій сыне!...

Вôдвернула ся и йдучи швидко говорила нѣбы до себе такъ, щобы Грицько чувъ:

— Лайдакъ! Нинѣ приходить та *лементує*. Мавъ ты часъ на лементы, и бувъ бы ты годный, то йшовъ бы простою дорогою... Иди до мамусѣ, а потôмъ вертай до зызоокои.

Се були послѣднѝ слова, що вôнъ ихъ чувъ. Гануська щезла въ пôтьмахъ. Хотѣвъ бѣгчи за нею, высадити вôкно и влетѣти до хаты. Та хочь вôйтôвъ сынъ, — боявъ ся. Пониженый и скаженый вертавъ поволи... до зызоокои.

Переходячи попри коршму, побачивъ у вôкнахъ свѣтло, увойшовъ, кивнувъ на жида. Жидъ наблизивъ ся до него, а вôнъ промовивъ стиха:

— Та що, що Антошка нема; выпсючила и прогнала.

Жидъ покивавъ значучо головою.

— Зъ порожными руками не йде ся до жѣнки, я се розумѣю; але порадь тутъ що зъ такими скупарями? Татуньо скупый, що страхъ, сынъ скупый, що страхъ!

— А зъ чимъ же я мавъ ити? — перебивъ Грицько.

— Зъ коралями, зъ хусткою, пôдсвинкомъ, телятко̂мъ, зъ чимъ небудь, абы не впорожнѣ. Та що, скупый до нѣчого не дôйде.

— Мовчи, — оприскнувъ ся Грицько.

Казавъ дати горѣвки, выпивъ двѣ чарки и выйшовъ.

Вернувъ просто до дому. Въ хатѣ було темно. Пхнувъ дверѣ ногою, отворились зъ гримотомъ.

— Ѣсти! — верескнувъ, що ажь шибы въ вôкнахъ задзвонили. Марина зôрвалась, засвѣтила свѣтло, вылила зъ горшка на миску варену на молоцѣ кашу и утекла чимъ борше пôдъ перину. Сѣла на лôжку и дивилась перелякана на чоловѣка.

Грицько выѣвъ мовчки кашу, обтеръ ротъ, вставъ и, не глянувши навѣть на жѣнку, пôйшовъ спати до стайнѣ.

Бѣдна жѣнка зôтхнула, поскробала ся въ голову, встала зъ постелѣ, поспрятувала зô стола и загасила свѣтло.

— Лѣпше менѣ було у матери! — гадала; — а що била, та що: бо мати! Ту всѣ надôмною старшують. Ой, якъ лишь перебере ся, верну на своє смѣтє.

Ся гадка почала ѣй подобатись. И на тôй тканинѣ снуючи пляны та любуючись ними,— заснула.

* * *

Гануська затримала ся въ дверяхъ своеи хаты и наслухувала запираючи въ собѣ вôддыхъ. Ѣй причуло ся, мовъ бы хтось шугукавъ и тихо пôдходивъ по вохкôй земли. Сховала ся и зъ боязни передъ напастію здуфального хлописка, вернула на нôчь до кумцѣ.

Пôзно въ нôчь розбирали о тôмъ выпадку и роздумували, якимъ бы свѣтомъ на будуче боронити ся.

— Щобы лишь Антошко не довѣдавъ ся, — говорила кумця — мôгъ бы хлопа страшно побити, и пакъ єго самого взяли бы та замкнули и пропавъ заробокъ!

Умовились боронити ся самѝ, а Антошкови нѣчо не казати. Гануська мала заночовувати у кумцѣ, або кумця у неи.

— Хлопчище десь гарує, що й плечѣ не зводить, та зате ще єго кривдити?! Но, се вже булабы и ганьба и публіка!...

Гануська погрозила зъ дикою ненавистію.

— Єго мати кривдила мене *пыскомъ*, а сей лайдакъ....

Не могла докôнчити и ударила кулакомъ по столѣ.

чіємъ и главнымъ центромъ молодыхъ русскихъ людей, молодой руской мысли, бувъ всегда на стражѣ нашихъ народныхъ завѣтовъ, и идей унаслѣдованыхъ нами по нашихъ отцахъ и праотцяхъ, онъ былъ всегда лучшимъ воспитателемъ нашей мірской молодежи, путеводной звѣздой ихъ идей, ихъ патріотескихъ чувствъ. Желая отъ души дальнѣйшаго, хорошаго развитія, и успѣшной дѣятельности въ пользу русскаго дѣла, въ пользу общеславянскихъ идей, молимъ сегодня Всевышняго, чтобы „Академическій Кружокъ“ никогда не сходилъ изъ праваго пути, всегда былъ вѣрнымъ сыномъ святой Матушки-Руси и великагo русскагo народа. Съ Богомъ впередъ за наши идеи, а побѣда — за нами!“

Та ще и якъ величають тї питомцѣ „Кружокъ“! Они называють єго по всякихъ иншихъ епітетахъ ще и „вѣрнымъ сыномъ святой Матушки-Руси и великого русского народа. Слово „Матушка“ єсть тутъ характеристичне и оно певно мало послужити греко-католицкимъ питомцямъ до замаркованя своихъ стремлень, бо слово то, якъ далеко и широко жиють Русины нѣгде не уживаєсь. Навѣть въ Россіи Русинъ уживає лишь слова „батюшка“, зъ россійского, для означеня священика, але слова „матушка“ нѣгде не чувати.

Сумный се и дуже сумный объявъ! Якихъ же пастирôвъ духовныхъ пôдготовить нашому народови така семінарія духовна, въ котрôй майже половина солідаризуєсь зъ тенденціями и засадами противными якъ разъ тôй вѣрѣ, котру ширити она способить ся а котуй суть шкôдливыми и церквѣ и державѣ и рускому народови. Пытаємось, чи знає Ректоратъ нашои семінаріи духовнои о тыхъ шкôдливыхъ въ нѣй вплывахъ. Атже то рѣчь не такъ трудна о нихъ знати, коли можуть знати о тôмъ и люде зъ боку, коли проявляють ся маніфестаціи, що печатають ся вôдтакъ публично въ ґазетахъ. Щожь ся зробило, чи робить ся, щобы то москвофільство и все що зъ нимъ вяже ся, выкорѣнити зъ нашои семінаріи духовнои?

А проявôвъ того москвофільства нѣгде легковажити не можна тымъ менше въ духовнôй семінаріи. До чого то доведе? Чи маємо самѝ выховувати собѣ ворогôвъ церкви и народу? Сумнѝ наслѣдки плеканого въ духовнôй семінаріи москвофільства повиннѝ прецѣ були вже давно звернути увагу людей компетентныхъ. Треба завчасу зарадити лиху и не чекати, ажь масами станутъ проявляти ся голосы въ родѣ тыхъ, котрѝ нинѣ ще лишь спорадично проявляють ся, якъ примѣромъ той, що на сказане: „Мы вѣрнѝ католицкôй церквѣ“, вôдозвавъ ся: „Були, але не будемо!“

Сихъ кôлька слôвъ уважали мы нашимъ обовязкомъ высказати въ интересѣ нашои духовнои семінаріи, въ интересѣ народу, церкви и державы и сподѣваємось, що они не проминуть глухо, безъ слѣду, бо маємо повну надѣю, що Є. Ексцеленція Впреосвященый Митрополитъ, котрого ревнôсть для вѣры и нашого народу єсть высша понадъ то, щобы єи тутъ пôдносити, зволить вглянути въ се дѣло и певно доложить всѣхъ силъ, щобы лихо усунути.

При сѣй нагодѣ не можемо однакожь здержатись ще вôдъ однои замѣтки. Ювилей „Академіческого Кружка“ бувъ очевидно добре обдуманою и аранжованою маніфестаціею москвофільскою. Мусить то отже дивувати, якъ въ такôй маніфестаціи важать ся брати участь люде, котрѝ займають публичнѝ становища якъ н. пр. професоры або священики, котрѝ навѣть, о скôльло знаємо, не були нѣколи членами того товариства. Єсть се зъ одной стороны доказъ якъ широко и зухвало ведесь у насъ москвофільска аґітація а зъ другои стороны, якъ низько упавъ у насъ духъ самосвѣдомости и достоинства народного. И сему лиху треба зарадити.

Справы краєвѝ.

(Справа помѣщеня учительскои семінаріи въ Олеськôмъ замку.) Послѣдной сесіи поручивъ Соймъ Выдѣлови краєвому, щобы въ порозумѣню зъ ц. к. Радою шкôльною краєвою застановивъ ся надъ тымъ, чи не булобы добре заложити, або перенести котру зъ краєвыхъ учительскихъ семінарій до замку въ Олеську, котрый теперь коштомъ краю вôдновлює ся. Краєва Рада шкôльна на запытане Выдѣлу краєвого о єи гадку въ справѣ перенесеня котрои зъ семінарій до Олеська безъ взгляду на то, чи була бы она помѣщена въ замку чи нѣ, вôдповѣла, що зависить се вôдъ двохъ условій: 1) вôдъ запевненя помешкань для учителѣвъ; 2) вôдъ заложеня тамже на коштъ краю интернату, даючого умѣщенє и удержанє бодай 150 ученикамъ. Повне удержанє одного ученика въ интернатѣ вынесло бы рôчно 200 зл. а на умѣщенє цѣлого заведеня разомъ зъ помешканємъ директора, потреба бы що найменше 40 льокальностей. Рада шкôльна краєва єсть тои гадки, що проєктована семінарія въ Олеську безъ повного интернату для всѣхъ своихъ учениковъ не могла бы числити на учениковъ, не маючихъ жадныхъ средствъ удержаня.

(Анкета въ справѣ интернату въ дублянськôй рôльничôй школѣ.) Выдѣлъ краєвый, завозваный пôдчасъ послѣдной сесіи Сойму, предложити на найблизшôй сесіи плянъ и кошторысъ будинку, призначеного на интернатъ для сорокъ учениковъ, а такожь и статутъ орґанізаційный и инструкціи для интернату при краєвôй высшôй школѣ въ Дублянахъ, скликавъ анкету, котра має выдати свою гадку въ сѣй справѣ и уложити подрôбну програму. До анкеты увôйшли: членъ Выдѣлу краєвого Едвардъ Енджейовичь, члены кураторіи дублянськои школы: Антоній Андагази и Тадей Лянґе, професоръ краковского университету, дръ Емилій Ґодлевскій, директоръ школы рôльничои въ Дублянахъ Володиславъ Любоменскій. Крôмъ того має колеґія учителѣвъ дублянськои школы рôльничои выслати зъ помежь себе одного делеґата. Засѣданє анкеты вôдбуде ся дня 25 с. м. о 11 год. рано въ сали Выдѣлу краєвого.

Переглядъ політичный.

На вчерашнôмъ засѣданю комісіи буджетовои говоривъ пос. Беръ въ своѣмъ рефератѣ такожь о санитарнôмъ станѣ школъ галицкихъ, домагавъ ся порѣшеня справы суплентôвъ и реформы науки языкôвъ грецкого та латиньского. Пос. Лупулъ домагавъ ся одной ґімназіи для Черновець, а рускои ґімназіи для Кôцманя. Пос. Романчукъ поставивъ заповѣджене внесенє въ справѣ утвореня рускихъ школъ

— Не кидай ся, Ганусько, бо то вже не одстане ся.

— Мôй Антосуню! — говорила Гануська въ задумѣ — тобѣ и на голову не прийде, щобы тебе за твою поневѣрку, та така заплата чекала! Та ще кобы вôдъ кого, але то вôдъ того отчайдуха!

Другого дня рано прийшовъ Мортко до кумцѣ, чи не пôйшла бы Гануська шити до єго жѣнки.

— Перше якось бувало вы обходили ся и безъ Гануськи тай якось було добре! — вôдказала кумця, догадуючи ся, до чого то має ся.

— Перше не треба було! — вôдповѣвъ жидъ зъ осмѣхомъ — и чогожь вы такъ дорожите ся нею?

— Я вже мѣркую, куда вы тягнете, та нѣчо зъ того не буде, — вôдказала рѣшучо.

— Чому? — поспытавъ жидъ, а вôдтакъ додавъ тихѣйше: — Або Грицько не хватскій хлопецъ?

Кумця похитала суперечно головою.

— Може не богачь?

— А най єго, зъ єго богацтвомъ.

Мортко нахиливъ ся до уха кумцѣ.

— Хлопецъ загорѣвъ, якъ дикій звѣрь; лише потягнути, а можь бы роздобути якъ вже не корову, то бодай ялôвчину. Така бѣдолаха, якъ Антошкова жѣнка, не має чого такъ дути ся.

Кумця все перечила головою.

— Всякій иншій, а лишь не той, — каже — Гануська дуже завзялась на нього, не поможуть хочь бы и двѣ коровы. И зъ нею можна всьо зробити, звычайно, якъ зъ жѣнкою, але лишень по добру. А тота худоба таки прямо грозила молодици, мати прибѣгла тай довершила.... Гануська завзята, та хочь бы ѣй и корову дававъ не уступить!... Дурень, най бувъ ся батькамъ уперъ, бувъ бы мавъ!

— Плетете якъ зъ горячки! — скрикнувъ обуреный жидъ — Такій богачь, зъ такою бѣдотою!...

— А теперь що має? — вôдказала уражена кумця — зызоватѝ зызы, найже собѣ ихъ держить, а вôдъ иншихъ єму засѣ!

— Дурне! — воркотѣвъ розгнѣваный жидъ, вертаючи домôвъ. — Добре, що дѣрами не свѣтить на голôмъ тѣлѣ, а бѣдѣ ще и въ головѣ перевертає ся!...

— Знаєшь, Ганусько, — вôдозвала ся вечеромъ кумця, якъ були самѝ — жидъ тобѣ страхъ тягне за вôйтовымъ сыномъ; Богъ знає що обѣцюе за нього.

— А най и повнѝ мѣшки золота обѣтцюють! — закликала Гануська; — мôй чоловѣкъ день за днемъ о голодѣ та холодѣ гарує, та гарує... Мы пôдъ периною, въ теплôй хатинѣ, а вôнъ може въ ровѣ, або въ лѣсѣ, щобы лишь менѣ догодити, щобы лишь менѣ роздобути кусничокъ святои землѣ, а той лайдакъ буде жидôвъ пôдмовляти?... А бодай же ты!...

— Ганусько! Та чого ты такъ розъѣдаєшь ся! Я отъ оповѣла тобѣ, щобы троха посмѣяти ся. Най и сто жидôвъ на тебе змавляє ся.... А бо-жь то я тебе не знаю?...

— Така менѣ злость порываe, якъ собѣ погадаю на ту зызооку и приставлю до мого Антошка....

Въ очахъ Гануськи єи мужъ рôсъ на героя, що тяжкою працею здобуває для неи кусень святои землѣ. Вôддаль и туга выкрасили въ уявѣ молодои жѣнки молодого чоловѣка.

И почалась улюблена Гануською бесѣда о Антошку, о єго тяжкôй роботѣ, о рôжныхъ выпадкахъ при роботѣ, переходячи поволи на пожадану землю, зароды, ґаздôвство, прироботкъ. Тѝ бесѣды розпалювали жѣнокъ, зводячи усѣ ихъ бажаня, страсти до одного чувства: горячки посѣданя землѣ, а зъ тою и неописнои вдячности для чоловѣка, що дававъ ѣй ту землю своєю силою и вôдвагою.

— Що будуть о насъ люде, о моѣмъ Антошку говорити, якъ побачуть, що розпираємо ся на власнôй нивѣ? Що то за дивованя буде! Не одинъ поклонить ся тай пошанує.... Ну, алежь бо и я троха грошей призбираю — додавала зъ горда и заразъ хапалась зъ горячкою до роботы не вôдрываючи довго очей вôдъ голки.

— А не казалажь я правду, — думала собѣ кумця — що тутъ и сто жидôвъ нѣчого не вдѣє? Корова бы здалась, та ще якъ?... але дôйде-жь хто до кôнця зъ такимъ бовваномъ, якъ вôйтôвъ сынъ?

Зôтхнула. Гануська чула те зôтхненє, але занята працею, не звертала на него уваги.

(Дальше буде.)

середныхъ въ Галичинѣ. Мадейскій признававъ потребу збôльшеня числа школъ середныхъ въ Галичинѣ, але доказувавъ, що справа языкова належить до компетенціи Сойму. При сѣй нагодѣ мусимо зазначити, що клюбъ Рускій ухваливъ заявити при ґенеральной дебатѣ буджетовôй, що руски послы будуть жадати безустанной опѣки правительства надъ Рускимъ народомъ въ Галичинѣ, особливо же економічнои опѣки надъ селянами.

На выставѣ въ Празѣ прийшло мѣжь нѣмецкими а ческими студентами до бійки, и ажь поліція мусѣла робити порядокъ, та кôлькохъ зъ нихъ арештувала.

До *Nat. Ztg.* доносять зъ Петербурга, що сербскій міністеръ фінансôвъ, Вуичь, пôдчасъ свого побуту въ россійскôй столици розговорювавъ два разы довшій часъ зъ Ґірсомъ и княземъ чорногорскимъ. Князь чорногорскій въ своѣмъ розговорѣ критикувавъ досыть остро поступоване сербского правительства. Вôнъ дававъ собѣ тонъ якогось верховника и формально ганьбивъ Сербôвъ, доказуючи Вуичеви, що сербске правительство занялось за надто ліквідаціею справъ короля Милана а лѣпше бы зробило, колибъ взялось до тои великои задачѣ, яку мае Сербія сповнити. Вôнъ звернувъ увагу на Стару Сербію и Босну та казавъ, що треба сильнои руки, котра бы обняла всѣ справы сербскй. Такожь вказавъ вôнъ и на ту опѣку, якою Сербія тѣшить ся у царя та запримѣтивъ, що Сербы повиннй два разы въ день дякувати Богу за ту прихильнôсть и той интересъ, зъ якими царь займаесь славяньскими справами. Тонъ и змѣсть бесѣды чорногорского князя мали Вуичеви не конче сподобатись.

Міністеръ Ґірсъ знову сказавъ Вуичеви, що Сербія повинна сконцентруватись у своѣмъ внутрѣ и зôбрати свои силы. На замѣтку Вуича, що суть деякй трудности, котрй стоять тому на перешкодѣ, сказавъ Ґірсъ, що о скôлько розходить ся о сербскй вôдносины до Австро-Угорщины, то ґр. Кальнокій не есть для оправданыхъ жадань и порозумѣня о нихъ неприступный. Ґірсъ згадавъ також о старôй Сербіи и о культурнôй роботѣ, яку мае Сербія переводити на широкихъ областяхъ, але зазначивъ, що не треба допускати до нѣякого конфлікту зъ Портою.

О сценахъ, якй вôдбули ся въ палатѣ королевои Наталіи, коли еи выдалювано подае *Народни Дневник* таку вѣсть: Заразъ по обѣдѣ може межи 3 а 4 год., въ котрôмъ взявъ участь и ґен. Лешанинъ, явивъ ся въ палатѣ королевои префектъ поліціи Тодоровичь разомъ зъ инспекторомъ Павловичемъ и комендантомъ жандармеріи та повѣдомивъ королеву о приказѣ еи выдалити. Коли Наталія на то сказала, що уступить лишь передъ силою, зачавъ префектъ зъ нею переговорювати а тымчасомъ передъ домомъ королевои станули два ряды кôннои жандармеріи. По довгихъ переговорахъ приказавъ Тодоровичь вступившимъ тымчасомъ до сальону жандармамъ брати королеву. Два жандармы взяли тогды королеву дуже незручно за руки. Королева вырвала ся вôдъ нихъ а въ тôй хвили приступивъ ґен. Лешанинъ и звернувшись до префекта запротестувавъ противъ такого акту самоволѣ и сконстатувавъ, що на королеву руку положено. „Ваше Величество“— сказавъ Лешанинъ звернувшись до королевои— „я свѣдкомъ, що на матерь Его Вел. короля руку положено. Королева звернулась тогды до префекта поліціи и сказала, що она теперь готова пôйти. Пôдчасъ коли то все дѣялось въ палатѣ, зôбралось на дворѣ множество людей, котрй пôднимали оклики въ честь королевои, а коли вôдтакъ выѣхавъ дворскій вôзъ, то ледви мôгъ черезъ товпу людей переѣхати.

Незвѣстнй були доси ще и слѣдуючй факты: Коли королева переѣзджала попри соборну церковь, велѣла тутъ станути и зайшла до церкви и хотѣла тутъ сховати ся. Народъ розбровъ тогды ескорту, всадивъ королеву до воза и повѣзъ назадъ. Въ пристани знову, де чекавъ на королеву корабель „Делиградъ“, вôдрубавъ народъ сокирами линвы, котрыми корабель бувъ до берега привязаный и вôдопхнувъ его дручками на середину рѣки. Капітанъ корабля, братъ міністра дѣлъ внутрѣшныхъ Джаѣ, побоюючись о корабель, мусѣвъ тогды вôдплысти дальше ажь понизше крѣпости Бѣлградскои. Пôдчасъ понедѣлковыхъ розрухôвъ побито двохъ офіцировъ вôдъ кавалеріи, капітана Велковича и поручника Андоновича такъ сильно, що они теперь лежать.

Новинки.

— **Именованя и перенесеня.** II. Міністеръ скарбу именувавъ въ службѣ удержуваня евіденціи катастру податку ґрунтового инспекторôвъ евіденційныхъ въ IX клясѣ ранґи: Маркила Шибальского и Игнатія Стареневича, старшими инспекторами евіденційными II клясы въ VIII клясѣ ранґи; ґеометрôвъ евіденційныхъ I клясы: Володислава Біскупского, Маркила Пешковского, Станіслава Бавмана, Антонія Бучовского, Генриха Шайріха, Володимира Волошиньского, Юліяна Латкевича и Жиґмонта Альбіньского, старшими ґеометрами въ IX клясѣ ранґи, а ґеометрôвъ II клясы: Едварда Студиньского, Михаила Бавера, Іосифа Шотовича, Николая Лодыньского, Людвика Липского, Антонія Матейка, Станіслава Вайса, Константина Калиновского, Мечислава Ґавликовского, Володислава Весоловского, Ервіна Геллера, Кароля Айзенбайсера и Франца Обминьского ґеометрами евіденційными I клясы въ X клясѣ ранґи. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла асистентôвъ почтовыхъ: Ивана Лебенштайна зъ Дрогобича до Станіславова, а Франца Зайончка, зô Львова до Дрогобича.

— **Въ лѣсовôй школѣ въ Болеховѣ,** де учать ся на лѣсничихъ, розпочне ся наука зъ днемъ 1 жовтня. Курсъ тревае 11 мѣсяцѣвъ, а удержане одного ученика выносити буде пересѣчно до 300 зр. Въ роцѣ школьнôмъ 1891/92 буде въ школѣ помѣщеныхъ 15 учениковъ, зъ котрыхъ 10 може одержати стіпендіи вôдъ 100—200 зр. Подання заосмотренй въ потрѣбнй документы, вносити треба до дня 20 липня 1891 до Дирекціи доменъ и лѣсôвъ у Львовѣ, де можна такожь засягнути близшихъ информацій.

— **Руска Бесѣда въ Тернополи** устроюе дня 7 н. ст. червня прогульку въ околицю Тернополя. Богата проґрама сеи прогульки и завсѣгды удачно устроюванй симъ товариствомъ забавы, повиннй додати охоты якъ мѣсцевымъ такъ и доокрестнымъ Русинамъ до численнои участи. Білетъ родинный 2 зр.; вôдъ особы 60 кр. Близшй вѣдомости подадуть ся познѣйше.

— **Торжественне вôдкрыте читальнѣ въ Марковôй** коло Завалова, повѣта пôдгаецкого, вôдбуде ся дня 31 мая с. р. Статутъ читальнѣ потвердило уже Намѣстництво.

— **Покусанй скаженымъ вовкомъ** люде зъ Садаґуры мають ся добре и есть надѣя, що будуть жити. Лѣчене ихъ въ Букарештѣ вже скôнчило ся и дръ Бабесъ прислазъ ихъ вчера назадъ до Буковины.

— **Зъ Дроговижа** коло Бориничь, повѣта бобрецкого, пишуть намъ: Въ день св. Юрія, дня 5 н. ст. мая, уладили собѣ парубки Яць Ковальчукъ, Трифонъ Лускавець, Михайло Щѣпный званый такожь Ленишинымъ и женатый господарь Илько Макогônъ таку забавку, що побили тяжко жѣнку найбѣднѣйшого господаря зъ нашого села, Гаврила Макогона. Сей поступокъ згаданыхъ парубкôвъ и одного господаря въ послѣдный день нашихъ святъ занотувала собѣ и ходорôвска жандармерія. Не доносивъ бы я о тôмъ, якъ бы не то, що тй парубчаки не першій разъ дають соблазнь людемъ въ нашôмъ селѣ. Такъ въ само пущене зробили були они собѣ забаву зъ музикою мимо заказу церковного а такимъ своимъ поведенемъ не лишь дають соблазнь молодшимъ, але стають ся навѣтъ причиною, що жиды та иншй люде нашъ обрядъ высмѣвають. Може бодай ся згадка „Народ. Часописи“ про ихъ поступоване въ трохи ихъ опамятае. *О. П.*

— **Огонь и смерть вôдъ грому.** Дня 15 с. м ударивъ грôмъ въ Виловцѣ на Буковинѣ въ стодолу на фôльварку Пассакаса повну пшеницѣ въ снопахъ и запаливъ еи. Шкода убезпечена выносить 2.500 зр. Тогожь самого дня забивъ грôмъ 15-лѣтну дѣвчину Анну Гордійчукъ въ Калиновцяхъ на Буковинѣ,

— **Великій огнѣ.** Въ Ротердамѣ въ Голяндіи згорѣвъ великій маґазынъ мытовый а шкода выносить 15 міл. фран.—Мѣсто Ровно на Волыни, власнôсть кн. Любомирскихъ, погорѣло дня 15 мая такъ, що выгорѣло зъ него три части, а лишь одна ще осталась. Огонь тревавъ вôдъ год. 2-ои въ ночи черезъ цѣлый день. Товариства асекураційнй потерпѣли величезнй шкоды.

— **Четверо дѣтей паразъ** породила недавно тому въ Канкпенѣ коло Риґи въ Россіи, жѣнка зарôбника Емілія Б. и заразъ по тôмъ померла, а дѣти жиють. Позаякъ бѣдный батько не мôгъ зъ дѣтьми дати собѣ рады, то троє близнятъ взяли сусѣды на выховане, а четверте вôддано до дому сиротъ. При тôмъ цѣкаве и то, що мати тыхъ дѣтей вôддала ся була лише що минувшого року и мала якъ разъ 25 лѣтъ, а батько дѣтей есть чоловѣкомъ, котрому теперь поступило вже на 62 рôкъ.

— **Вѣсть** про французского ученого Кункеля, про котрого мы вчера розповѣли, що его въ Альжірѣ удушила саранча, показалась неправдивою. Кункель жие и есть зовсѣмъ здоровъ; его саранча анѣ не заѣла анѣ неудушила, а вѣсть про его смертъ розпустила лишь жартомъ одна альжірска ґазета, а французскй ґазеты взяли еи за правду и рознесли ту вѣсть по цѣлôмъ свѣтѣ.

Всячина.

— **Вôдмѣны.** Передъ кôлькома мѣсяцями въ селѣ Руднѣ, саратôвскои ґуберніи въ Россіи, уродивъ ся одному селянинови хлопець безъ рукъ, лише зъ двома пальчастыми долонями, выростаючими зъ плечей. Впрочôмъ хлопець здоровый, нормально збудованый, хапае пальцями рôжнй предметы и бавить ся ними. Убогій батько дитины намѣривъ вôдступити еи якому предпріемцеви, щобы обвозивъ за грошѣ на показъ по свѣтѣ. — Въ Лондоньскôмъ акваріюмъ есть знову курка, що мае голову зовсѣмъ подôбну до людскои ноги, котрои пальцѣ суть зовсѣмъ подôбнй до людскихъ пальцѣвъ. Ту курку привѣзъ якійсь жидъ зъ Россіи зъ мѣста Риґи, де купивъ еи за 40 копѣйокъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Въ Золочевѣ вôдбуде ся дня 26 мая с. р. о годинѣ 9 рано выстава и преміоване селяньского товару. Того самого дня о 3 год. по полудни, вôдбудуть ся въ сали золочѣвскои Рады повѣтовои загальнй зборы золочѣвско-брôдского вôддѣлу Товариства господарского.

Торгъ збôжемъ.

24 мая	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9.25 10.50	8.50 10·—	8.15 10.10	9.25 10.50
Жито	6.80—7.50	6.65—7.10	6.60—7.25	7.——7.60
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	7.25—8.—	7.——7.50	6.85—7.50	7.50—8.25
Горохъ	—.——.—	6.— 10.—	6.— 10.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12.50 13.50	12.50 13 25	12.25 13.30	13.—14.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15.50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ 15·— до 15·50 зл.

Телеграмы.

Прага 23 мая. Вчера приѣхало тутъ пять французскихъ студентôвъ на выставу а Чехи повитали ихъ ентузіястично. Оденъ зъ бесѣдниковъ зазначивъ, що Нѣмцѣ суть спôльнымъ ворогомъ Французôвъ и Чехôвъ.

Парижь 23 мая. Въ Тарбе хотѣвъ якійсь чоловѣкъ напасти на Карнота, але его придержано. Бувъ то божевôльный.

Бѣлградъ 23 мая. Кор. Миланъ прислазъ реґентіи ґратуляцію по причинѣ выгнаня кор. Наталіи.

Лісбона 23 мая. Нове міністерство зложило присягу.

Софія 23 мая. Въ городѣ Родопе прийшло межи жандармами а магометаньскими селянами, котрй не хотѣли платити податкôвъ, до кровавои бійки.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.